

EILĖRAŠČIAI

* * *

nuo eglių nueiti,
kad galėčiau ištarti:
sveiki, ažuolėliai!

Pavasaris be uodegos

Mama turėjo karvę,
karvė turėjo veršiuką,
veršiukas turėjo uodegą:
ja linksmi mojavu,
nes buvo pavasaris.

Mama turėjo karvę,
karvė turėjo veršiuką,
o tėvelis turėjo peilį.

Mokėjau pavasarį – šokau,
mokėjau pavasarį – mūkiu,
tačiau man nepasisekė
karvės pralinksminti –
aš nemokėjau pavasario –
uodegėle švyst švyst.

Kaip rašyti

Matai medį –
matau,
taip ir rašyk –
matau medį.

Kada medžio šešėlis
ant tuščių mano rankų
krenta,
skubu jį dienorašty –
kitoj žemėj – pasodinti.

Vos užrašiau:
pro mane praskrido kamanė,
tuoj pat suabejojau –
o gal tai buvo antis?

Jautis

Yra jautis,
yra tvora,
yra į ką žiopsoti
pro seną kaimą praeinančiam.

Tačiau yra ir valstietis;
vasarai baigiantis
jis ateis su virvele,
ir iškeliaus jautis
savo kojomis
paskui valstietį,
žengiantį savo žeme.

Dažnai žeme einantis
aplenkia bėgantį oru –
jautis – kūnas jau toli,
net uodegos jo nesimato,
o jautis – daiktavardis –
vis dar muistosi aptvare –
eilėrašty.

Gamtos stebuklai

Pasaulio dar nebuvo,
bet voverė Dievo užanty
lyg užrašu knygutė jau tupėjo.

Girioje medžiai išdygsta, užauga,
kur nori –
tačiau vos aš parodžiau
į voverę pirštu,
ji vienu mirksniu
visą girią išrovė
ir persodino taip,

kaip voverei patogiau.

Viršūnėmis, šakom
ji bėga,
ten, kur žalia – ji,
ir ten, kur ji – turi būti žaliai paklota.
Iš eglės ji šoka
net nepasižiūrėjusi,
ar greta kitas medis yra.

Kol voverė bėga oru lyg šakute,
medis turi išdygti, užaugti
ir suvaidinti:
nuo neatmenamų laikų
aš čia stoviu ir šaukiu:
– Šok, vovere, gaudau!

Iš pradžių buvo Dievas –
girioje, kur voverė gyvena,
dar neišdygo giria,
kurioje galėčiau vienas
ramiai pasivaikščiot.

Gamtos stebuklai

Kiek sėdėti girioj ant kelmo:
mėnesį, savaitę,
iki ryto?

Sėdžiu ant kelmo
ir man įdomu –
kiek ant jo mano draugų tilptų.

Toje pačioje girioje
tą patį kelmą
galima pamatuot ir kitaip –

Šimtą dvidešimt kvailių
pasodinau ant kelmo
ir jie džiūgauja – šaukia
sėsk, sėsk ir tu
vietos dar yra

Ar bijo upė kareivio

Jei tik pusė kareivio
į vandenį breną,
tai kiek jo į kitą
krantą išlips?

Ilgiausiai neišdžiūsta tas,
kuris bijo sušlapt.
Kareivis nesinešioja
kišenėje tilto.

Geras kareivis
ir žengdamas tiltu
breną...

Geras kareivis,
blogas kareivis –
tai yra tiktai svarstymas.

Upė – tiesa,
kareivis – tiesa,
šlapi rūbai – pusė kareivio –
kuriame krante tai suma,
o kuriame – skirtumas?

Vairavimo pamoka

Man, kuriam dviejų laikrodžių per daug,
patikėjo automobilį.
Įsikirtau į vairą lyg į arklio plaukus,
kaip įstumtas į vandenį
užsičiaupiau,
kad nepraryčiau policininko
arba kito atsitiktinio daikto kely.

Kaip atrodo pasaulis per priekinį stiklą,
esu ne sykį matęs.
Kaip atrodo gatvė-pasaulis
man pravažius –
negalėjau atitraukti akių nuo
veidrodžio,
vien tai terūpėjo.

Kelias yra pilkas kaip vilkas

Jeigu kelias būtų žalias –
ožkų ir karvių neatbaidytum.
Oranžinis apelsinas
labai greit pasako savo ketinimus:
noriu važiuot, noriu išlipti.
O ir kitos spalvos –
matau jas būkštaujančias paplentėje:
dėl ko mes gyvenam,
ar saulelė, ar mėnesėlis mane pasiims?
Kelias valandas į pilką asfaltą
žiūrėdamas,
stebiuosi jo kantrybe –
kelias yra vilkas,
jis aiškiai žino,
kad niekas šiame pasaulyje jo nemyli,
todėl bėga ir bėga ir bėga.

Gintautas Dabrišius, *Sviest akmenuką*, Kaunas: Nemunas, 2005, p. 7, 9, 10, 12, 26, 27, 33, 34, 43, 77.

Zuikis – toks buvo milžinas

Pavasaris be uodegos
Kadais,
Norėdamas ištarti zuikio vardą,
Pirmiau įlįsdavau į krūmus.

O po to ant popieriaus
Parašęs žodį – zuikis,
Sviesdavau šalin pieštuką
Ir keturiomis atsistojęs
Peršokdavau stalą –
Kad būt tikrai teisybė,
Ką parašiau.

Pieštukas nuneša toli:
Jeigu šitam sakiny nerasite
To, kas zuikį daro zuikiu,
Ieškokite toliau – kitoj eilutėj.

Vabalėliai, sekmadienis!

architektui E. Miliūnui

Nei skruzdė, nei vėjas
to negali suvokt –
kad ir sekmadienį sniegas tirpsta
kaip paprastą dieną.

Sekmadienis atėjo – būk malonus,
bimbinėk kaip arklys iš pavalkų išnertas,
drybsok kaip užgesintas garvežys.

Bet jei sekmadienio sulaukęs,
tu braižai, rašai
ar akmenis raičioji,
tu tikrai naivus kaip skruzdė,
nori karaliumi būti
ir dar nemoki gražiai nusiziovaut
vidury aikštės.

Nesodink medžio prie televizoriaus

Kaip kiekviename medyje
yra stuobrys,
taip kiekviename bute –
kvailio kampas.

O paprastai ten
stovi televizorius.

Jis nuolat kažką pasakoja
arba dainuoja,
nuolat šypsosi
plačiu savo veidu,
lyg klaustų,
gal aš užimu kito vietą?

Bjauru tai,
kad jam nepasakysi: išėik,
dar bjauriau,
kad ir išnešus televizorių

matai, kokie niekam tikę
mūsų namai:
liko kampas, kur jis stovėjo.

Gintautas Dabrišius, *Sunkiai kylantis antis*, Kaunas: Nemunas, 1998, p. 80, 87.

Obuolys – liūtas

Pažiūrėkit į mane, kaulavaisiai,
ar iš veido aš nepanašus
į galingą žvėrį?
Aš – obuolys – liūtas.

Brolį iš dešinės, sesę iš kairės
seniai nusinešė obuoliaujanti ranka,
tik aš, vaiką pamatęs, riaumoju:
be Naujų metų neliesk!

Kaukių vakare aš prezidentą vaidinsiu.
Bet Nauji metai toli,
o aš jau, su dėže išmestas,
guliu pakiemės klane,
dviem rankom dvi kaukes suspaudęs.

Aš – numiręs artistas –
lyja ar sninga – nejaučiu,
kaip nieko nejaučia prezidentas,
nusiėmęs dvi kaukes: dantis ir peruką.

Gintautas Dabrišius, *Klevo obuoliai*, Vilnius: Vaga, 1986, p. 92.

Užkerėjimas

Zitai

Gegužis. Linksmybė sode.
Darbštūs angelėliai
meilės laiškeliu per dieną nešioja.
O sparnuotos žiedų šeimininkės, padėkit!

Nuskriskit pas mano mergaitę,
saulei tekant spiečiumi nudainuokit:
užklupkite ją netikėtai –

dar vartančią sapnų knygas.

Prineškit medaus gegužinio į akis
ir į plaukus, suvilgykit lūpas,
o daugiausia į burną, kad apsaltų širdis
– į burną tiek pripilkite,

Kad mergaitė nubudus nežinotų kur dėtis.
Nei ramybės, nei vandens nesurastų
užgesint tai saldybei.
Lai ji manęs pasigenda.

Gintautas Dabrišius, *Vienplaukis prie plento*, Vilnius: Vaga, 1982, p. 11–12.